

Arrest

nr. 205 934 van 26 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 mei 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij brief gedateerd op 4 april 2014, voor haarzelf en haar twee minderjarige kinderen, een eerste aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 14 mei 2014 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onontvankelijk verklaard. Eveneens wordt

beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen gaat verzoekster in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Verzoekster dient bij brief gedateerd op 1 september 2014, voor haarzelf en haar twee minderjarige kinderen, een tweede aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 4 november 2014 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) onontvankelijk verklaard. Eveneens wordt beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar. Verzoekster gaat tegen deze beslissingen in beroep bij de Raad.

1.3. Bij arresten van 15 januari 2015 met nrs. 136 319 en 136 320 verwerpt de Raad de beroepen gericht tegen de beslissingen van 14 mei 2014.

1.4. Verzoekster dient bij brief gedateerd op 25 november 2015, geregistreerd op 2 december 2015, voor haarzelf en haar twee minderjarige kinderen een derde aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.5. Bij arrest van 27 januari 2016 met nr. 160 819 verwerpt de Raad het beroep gericht tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 4 november 2014. Bij arresten van dezelfde datum met nrs. 160 817 en 160 818 gaat de Raad over tot de nietigverklaring van de beslissingen van 4 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

1.6. De aanvraag van 2 december 2015 wordt op 26 mei 2016 door de gemachtigde van de staatssecretaris onontvankelijk verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 1 juni 2016 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.12.2015 werd ingediend door :

*[S.,A.][R.R.: ...]
nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

*+ kinderen: [S.A.] geboren op [...]
                  [S.A.] geboren op [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij haar moederland ontvlucht zou zijn omwille van geweld en onderdrukking. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen bewijzen kan voorleggen die deze bewering ondersteunt. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor geweld en onderdrukking volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat betreft de verwijzing naar het politieke en sociaaleconomische klimaat in Macedonië en dat de toestand er niet veilig zou zijn; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze bewering handelt over de algemene toestand in Macedonië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar fysieke integriteit in gevaar zou zijn.

Betrokkene haalt aan dat zij alhier samenwoont met haar zieke vader en haar broers en dat zij instaat voor de mantelzorg van haar vader, terwijl haar broers uit werken gaan. Dit element kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoont dat haar vader geen beroep zou kunnen doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

De advocaat van betrokkene meent dat betrokkene een eerste maal asiel zou hebben aangevraagd op 07.04.2014. Deze bewering blijkt echter niet te kloppen. De studie van het administratief dossier heeft namelijk aangetoond dat betrokkene in het verleden nooit een asielaanvraag heeft ingediend. Betrokkene heeft op 07.04.2014 een aanvraag art. 9bis ingediend, maar geen asielaanvraag. De bewering dat zij aldus overdreven lang zou hebben moeten wachten op een definitieve beslissing in haar asielaanvraag slaat aldus nergens op daar betrokkene nooit asiel heeft aangevraagd.

Betrokkene haalt aan dat haar familie geregulariseerd werd en dat zij alhier legaal verblijven. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Nogmaals, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene haalt aan dat haar kinderen alhier naar school gaan. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat de houding van betrokkene de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

De advocaat van betrokkene verwijst verder nog naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).”

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2014 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd haar op 26.05.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft. Deze wet was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verder meent de advocaat van betrokkene dat zijn cliënt volgens artikel 9 van de wet van 1980 haar verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

De advocaat van betrokkene meent verder nog dat een humanitaire machtiging niet mogelijk zou zijn. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Ook vraagt betrokkene 'te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hun in haar huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van hun verblijf.' Het is onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw – nl. dat zij Nederlands zou spreken, dat zij diverse lessen gevolgd heeft, dat zij zich op sterke wijze geïntegreerd zou hebben, dat zij werkbereid is, dat zij totaal verankerd zou zijn in de maatschappij, dat zij alhier sterke sociale bindingen zou hebben met België, dat zij onophoudelijk inspanningen zou geleverd hebben om zich in te werken in onze samenleving, dat zij alhier sterke sociale banden zou hebben, dat zij tevens cursussen inburgering en maatschappelijke oriëntatie zou hebben gevolgd, dat zij alhier vrienden en kennissen zou hebben en dat zij alhier een groot sociaal netwerk zou hebben hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.7. Eveneens op 26 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw,
Naam, voornaam: [S.,A.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)
+ kinderen: [S.A.] geboren op [...]
[S.A.] geboren op [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,
binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene toont niet aan sedert wanneer zij in België verblijft.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

- de criteria van de instructie 2009 kunnen niet ingeroepen worden aangezien deze werd vernietigd
- de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen
- er liggen geen bewijzen voor inzake het feit dat zij haar land moest ontvluchten door geweld en onderdrukking
- de mantelzorg kan niet dienstig ingeroepen worden, ook niet het feit dat haar familie werd geregulariseerd en het feit dat de kinderen naar school gaan hier
- een schending van art. 3 EVRM en art. 3 IVRK is niet aan de orde
- de aangehaalde elementen inzake integratie edm. worden niet onderzocht omdat zij behoren tot de gegrondheidsfase

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster verblijft in België, heeft zich goed geïntegreerd, zij verblijft bij haar vader en broers, en neemt de mantelzorg voor haar vader op zich, terwijl haar broers beide tewerkgesteld zijn en zorgen voor de inkomsten van het gezin.

Verzoekster meent in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met dit belangrijk element dat aanleiding dient te geven tot een legaal verblijf in hoofde van verzoekster.

Bovendien is er nog een ander belangrijk element in die zin dat verzoekster destijds door haar echtgenoot in het land van herkomst werd bedreigd en geslagen en zelfs op een bepaald ogenblik met bleekwater werd overgoten en in brand gestoken, dit alles met blijvende littekens over haar lichaam tot gevolg.

Het is volkomen ten onrechte dat er wordt gesteld in de bestreden beslissing dat er geen rekening kan gehouden worden met de ingeroepen redenen van geweld en onderdrukking in het land van herkomst, aangezien geen bewijzen voorliggen, dit terwijl verzoekster het levende bewijs is van deze geweldplegingen en onderdrukking getuige daarvan de zeer ernstige brandwonden op haar lichaam en de overige littekens, die de visu onmiddellijk vaststelbaar zijn voor elkeen.

Hierbij dient trouwens nog melding gemaakt te worden van de ernstige bedreigingen en de maffiosi praktijken van de voormalige echtgenoot van verzoekster, waardoor zij in geval van terugkeer onmiddellijk opnieuw het slachtoffer dreigt te worden van bijkomend en ernstig fysiek geweld met mogelijks noodlottige afloop.

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, weze enerzijds de humanitaire situatie hier in België en anderzijds de redenen op basis van dewelke verzoekster en haar kinderen naar België zijn gevlucht teneinde zich in veiligheid te kunnen stellen, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de humanitaire situatie op zichzelf, noch de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consulaat/ambassade in het buitenland kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW in de mate dat het toepassingsgebied van dit artikel dermate wordt ingeperkt dat het geen toepassing meer kan vinden in het geval van verzoekster.”

2.1.2. Verzoekster voet in een tweede middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van “de beginselen van behoorlijk bestuur” en van het non-discriminatie- en het gelijkheidsbeginsel.

Zij licht het middel toe als volgt:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoeksters in haar verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat het niet indienen van een asielaanvraag niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster met België heeft.

Het feit dat verzoekster geen aanvraag heeft ingediend op basis van de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van enige asielaanvraag (verzoekster heeft geen asielaanvraag ingediend) en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in haar herkomstland, haar situatie hier in België thans niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekster heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekster aangehaalde elementen, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als grond voor regularisatie.

De bewering alsof er geen bewijzen zijn voorgelegd betreffende de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst, ontslaat verweerster niet om zelf een afdoende en grondig onderzoek te verrichten desgevallend.

Dat bovendien in de bestreden beslissing al te absoluut wordt geargumenteed waar er wordt vermeld dat er geen bewijzen voorliggen inzake geweld en onderdrukking in het land van herkomst, terwijl het lichaam van verzoekster tot op heden de zeer ernstige gevolgen vertoont van de ondergane feiten en bovendien ingeval van een nieuwe confrontatie, zij deze misschien niet meer zal overleven, en minder

geluk zal hebben dan voorheen,- terwijl nochtans de procedure art. 9 BIS VW nu juist gestemd is om op basis van humanitaire redenen regularisatie van verblijf te bekomen.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat dient vastgesteld dat verzoekster reeds in België verblijft zonder legaal verblijf, doch anderzijds haar familieleden alle wel legaal verblijf in België hebben, zij één gezin vormen en het wenselijk voorkomt dat verzoekster tevens legaal verblijf bekomt, evenals haar kinderen, en zodoende het nodige kan doen teneinde eigen inkomsten te verwerven.

Dat het buiten de wil is van verzoekster dat dit niet is kunnen doorgaan.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie én het feit dat verzoekster steeds de wil om te werken heeft gehad en bereid is om deze desgewenst onmiddellijk aan te tonen.

Dat het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat om zelfde redenen als voormeld ook het medegaande bevel om het grondgebied te verlaten, dient vernietigd te worden.”

2.1.3. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij stelt als volgt:

“Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat verzoekster tot op heden in België verblijft en zodoende dienstig zich kan beroepen op art. 9 BIS VW en alsdusdanig ook belang heeft bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden.

Dat het voorwerp erin bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grond-gebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde onontvankelijk geenszins afdoende gemotiveerd is geworden.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoekster om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RVV te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk en dus niet zou kunnen behandeld worden.

De redenen die door verzoekster werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing worden alle ingeroepen elementen zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen;

Dat er bovendien sprake is van een afwijzing zonder echt onderzoek, waarmee de verwerende partij geenszins heeft voldaan aan haar plichten terzake bij de afhandeling van een aanvraag regularisatie.”

2.1.4. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “de beginselen van behoorlijk bestuur”.

Zij onderbouwt het middel als volgt:

“Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in haar land van herkomst kan indienen.

Dat het verblijf van verzoekster op het Belgisch grondgebied met samenwonen met haar vader en broers en medegaande sterke integratie en ondergaande fysieke agressie met medegaande dreiging tot bijkomende fysieke agressie ingeval van terugkeer naar het land van herkomst als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt “ Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”.

Dat verzoekster omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft:

- er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen verschillende jaren*
- de verzoekster is totaal verankerd temeer haar vader en broers hier legaal verblijf hebben*
- er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid en ook de broers van verzoekster hier allebei werken en hun bijdrage leveren aan de maatschappij*
- er is sprake van mantelzorg aan haar vader die legaal op het grondgebied verblijft*
- er is de totale onmogelijkheid tot terugkeer bewezen door fysieke agressie die werd ondergaan en waarvan zij de littekens meedraagt*

Dat ingeval verzoekster naar haar land van herkomst dient terug te keren verzoekster haar situatie en deze van haar gezin ten zeerste ontwricht zal zijn.

“ Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekster geenszins gebaat zijn bij het terug naar Macedonië moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekster bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in diens persoonlijke ontwikkeling en misschien zelfs gedood zal worden door haar echtgenoot, hetgeen niet uitgesloten is gezien zij reeds in het verleden met bleekwater werd overgoten en in brand gestoken en verder ook herhaaldelijk zwaar toegetakeld is geworden met slagen, schoppen edm.”

2.1.5. Verzoekster voert in een vijfde middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Dat de situatie tot op heden in het land van herkomst er een is van willekeurig geweld waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW met motivering op basis van art. 7 VW er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering."

2.2.1. De aangehaalde middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu was verweerder van oordeel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De Raad benadrukt allereerst dat – waar verzoekster stelt dat de ratio legis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel worden miskend doordat de door haar in de aanvraag ingeroepen elementen niet worden weerhouden om de verblijfsmachtiging toe te staan – de eerste bestreden beslissing enkel uitspraak doet over het al dan niet ontvankelijk zijn van de aanvraag, en meer bepaald over het voorhanden zijn van de vereiste buitengewone omstandigheden, en niet handelt over de grond van de aanvraag. Dit betoog is dan ook niet dienstig. Nu de aanvraag onontvankelijk is verklaard, blijkt evenmin dat in de bestreden beslissing diende te worden gemotiveerd waarom de in de aanvraag ingeroepen elementen niet aanvaardbaar zijn om ten gronde de verblijfsmachtiging toe te staan, of in dit verband reeds enig onderzoek diende plaats te vinden.

Verzoekster wijst op haar goede integratie tijdens het verblijf in België en op haar verblijf bij haar vader en broers, alsook het gegeven dat zij de mantelzorg voor haar vader opneemt terwijl haar broers gaan werken en zorgen voor de inkomsten van het gezin.

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert evenwel dat deze ingeroepen elementen in rekening zijn gebracht bij het nemen van deze beslissing. Zo kan hierin het volgende worden gelezen:

“Betrokkene haalt aan dat zij alhier samenwoont met haar zieke vader en haar broers en dat zij instaat voor de mantelzorg van haar vader, terwijl haar broers uit werken gaan. Dit element kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoont dat haar vader geen beroep zou kunnen doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

[...]

Betrokkene haalt aan dat haar familie geregulariseerd werd en dat zij alhier legaal verblijven. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Nogmaals, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

[...]

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw – nl. dat zij Nederlands zou spreken, dat zij diverse lessen gevolgd heeft, dat zij zich op sterke wijze geïntegreerd zou hebben, dat zij werkbereid is, dat zij totaal verankerd zou zijn in de maatschappij, dat zij alhier sterke sociale bindingen zou hebben met België, dat zij onophoudelijk inspanningen zou geleverd hebben om zich in te werken in onze samenleving, dat zij alhier sterke sociale banden zou hebben, dat zij tevens cursussen inburgering en maatschappelijke oriëntatie zou hebben gevolgd, dat zij alhier vrienden en kennissen zou hebben en dat zij alhier een groot sociaal netwerk zou hebben – hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Verzoekster toont, door louter te volharden in het aangevoerde in de aanvraag inzake haar familieleden in België en te herhalen dat zij inwoont bij deze familieleden die hier legaal verblijven, niet aan dat de beoordeling van het bestuur ter zake is gesteund op een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk is. Zij laat na concreet in te gaan op de in dit verband voorziene motivering en concrete argumenten naar voor te brengen ter weerlegging hiervan. Zij geeft ook niet aan dat zij nog andere familieleden heeft die legaal in België verblijven, buiten haar vader en broers. Waar verzoekster stelt dat het wenselijk voorkomt dat zij, en haar kinderen, eveneens een legaal verblijf verwerven, gaat zij er verder andermaal aan voorbij dat de eerste bestreden beslissing enkel de (on)ontvankelijkheid van haar aanvraag betreft.

Verzoekster volhardt eveneens in haar verregaande integratie in België, haar sterke sociale banden met dit land en haar werkwiligheid. Verweerder heeft evenwel op duidelijke wijze gemotiveerd dat deze

ingeroepen omstandigheden die betrekking hebben op de goede integratie, de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoord zijn waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Verzoekster toont het incorrect of kennelijk onredelijk karakter van deze beoordeling niet aan. Deze stelling van verweerder vindt ook steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord zijn waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Op geen enkele wijze weerlegt verzoekster de vaststelling van verweerder in de thans voorliggende beslissing dat zij door het louter aanbrengen van de feitelijke gegevens van een integratie, waaronder een werkwillegheid, niet aantoonde waarom het voor haar niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat de elementen die betrekking hebben op haar integratie in België slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verzoekster geeft ook niet aan dat zij in haar verblijfsaanvraag dan wel concreet zou hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad merkt ook op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, op zich geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Verzoekster geeft verder aan de motivering in de eerste bestreden beslissing te betwisten dat zij, waar zij stelde haar herkomstland te zijn ontvlucht omwille van geweld of onderdrukking, naliet hiervan een (begin van) bewijs voor te leggen. Zij betoogt thans in het herkomstland het slachtoffer te zijn geweest van zeer ernstige gewelddaden van haar echtgenoot en dat de brandwonden en littekens die zij hieraan overhield op zicht door iedereen kunnen worden vastgesteld. Zij stelt ook dat zij bij een terugkeer naar haar herkomstland opnieuw slachtoffer dreigt te worden van fysiek geweld door haar echtgenoot.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich in haar aanvraag beperkte tot het stellen dat zij haar moederland is ontvlucht omwille van geweld en onderdrukking. Een concrete toelichting hierbij ontbrak volledig. Op geen enkele wijze gaf verzoekster dan aan dat zij omwille van echtelijk geweld haar herkomstland is ontvlucht, laat staan dat zij hiervan dan een (begin van) bewijs voorlegde, zoals foto's of een medisch attest. Zij maakte ook geen melding van brandwonden, littekens of overige letsels. In deze omstandigheden kan verzoekster niet voorhouden als zou de voorziene motivering niet kunnen volstaan of incorrect of kennelijk onredelijk is. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat ten onrechte geen rekening is gehouden met huiselijk geweld door haar echtgenoot, als niet blijkt dat dit door haar werd ingeroepen in de aanvraag. Er wordt herhaald dat het aan verzoekster toekwam om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen.

Verzoekster wijst verder op *'vaste rechtspraak'* dat het niet indienen van een asielaanvraag niets afdoet aan een gebeurlijke onmogelijkheid om terug te keren naar het geboorteland *“en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster met België heeft”*. Zij blijft in gebreke om ook maar één concreet arrest te vermelden van deze volgens haar *'vaste rechtspraak'*. De Raad merkt verder op dat verweerder, waar hij de door verzoekster ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van haar aanvraag ingeroepen elementen niet weerhield als buitengewone omstandigheden, als dusdanig niet verwees naar het gegeven dat verzoekster geen asielaanvraag in België indiende. Hiervan wordt weliswaar melding gemaakt, maar enkel omdat verzoekster in haar aanvraag voorhield dat zij wel degelijk asiel vroeg in België en zij overdreven lang heeft moeten wachten op een definitieve beslissing inzake de asielaanvraag. Met haar betoog geeft verzoekster aan te erkennen dat deze ingeroepen buitengewone omstandigheid van een onredelijk lange asielprocedure niet overeenstemde met de werkelijkheid.

Er wordt benadrukt dat inzake de verschillende als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen steeds een afzonderlijke motivering werd voorzien die los staat van de vaststelling dat verzoekster geen asiel vroeg in België. Inzake de ingeroepen elementen van integratie die werden opgebouwd tijdens de duur van het verblijf in België werd zo bijvoorbeeld geoordeeld dat deze niet verantwoord zijn dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform het artikel 9, tweede lid van de

Vreemdelingenwet. Op de voorziene motivering over het betoog van verzoekster dat zij haar herkomstland ontvluchtte omwille van geweld en onderdrukking, werd verder reeds ingegaan. Ook waar verzoekster zich beriep op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst, of van artikel 1 van het Anti-Folterverdrag, verwees verweerder als dusdanig niet naar het niet indienen van een asielaanvraag. Hij stelde wel vast dat verzoekster zich in de verblijfsaanvraag op dit punt beperkte tot een louter algemene bewering en dit zonder dat enig begin van bewijs van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM werd aangebracht en zonder dat deze algemene bewering op de eigen situatie werd toegepast. Waar verzoekster verder in de aanvraag inriep dat het politieke en sociaal-economische klimaat in Macedonië nog altijd niet gezond is en de toestand er nog steeds onveilig is, werd daarnaast gemotiveerd dat dit een bewering betreft die handelt over de algemene toestand in dit land en aan de hand waarvan nog geen persoonlijk bewijs wordt geleverd dat verzoeksters fysieke integriteit in gevaar zou zijn. Verzoekster gaat er dus ten onrechte van uit dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden worden afgewezen onder verwijzing naar het niet indienen van een asielaanvraag. Zij gaat voorbij aan de eigenlijke motieven die in dit verband naar voor worden gebracht en brengt geen concrete argumenten naar voor die deze motieven onderuit kunnen halen. Zij kan niet worden bijgetreden in haar betoog dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet zijn beoordeeld en onderzocht.

Het is duidelijk dat verzoekster volhardt in de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden. Zij laat echter na in te gaan op de concrete motieven die ter zake zijn opgenomen in de eerste bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoekster aldus weliswaar blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch dat het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). Een onzorgvuldig onderzoek blijkt evenmin.

Verzoekster kan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat de motivering van de eerste bestreden beslissing onvoldoende is en de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht zijn genomen omdat verweerder het "*geheel van de argumenten*" niet heeft beoordeeld. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder de verschillende door verzoekster aangebrachte argumenten heeft besproken en heeft uiteengezet waarom deze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Aangezien geen van de door verzoekster aangebrachte elementen werden weerhouden als buitengewone omstandigheid kan niet worden ingezien waarom het geheel van deze elementen nogmaals zou moeten worden beoordeeld of hieromtrent nog een verdere motivering diende te worden voorzien. Een dergelijke verplichting kan namelijk niet uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden afgeleid. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het wordt gecombineerd met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

Verzoekster stelt nog dat er sprake is van een '*verkeerde invulling*' van de discretionaire bevoegdheid '*gezien deze in het verleden anders werd ingevuld*', minstens dat dan diende te worden gemotiveerd waarom deze bevoegdheid thans anders wordt ingevuld. Op geen enkele wijze duidt zij evenwel op welke wijze het bestuur thans dan een andere invulling geeft aan haar discretionaire bevoegdheid, laat staan waarom deze dan foutief of kennelijk onredelijk is. Enige ontoereikende motivering kan in deze omstandigheden evenmin worden vastgesteld.

In zoverre verzoekster betoogt dat de eerste bestreden beslissing haar situatie en deze van haar gezin ten zeerste ontwricht, merkt de Raad op dat zij deze stelling niet concreet toelicht. Zij weerlegt hiermee de motivering in deze bestreden beslissing nog niet aan de hand waarvan de door haar ingeroepen elementen niet als buitengewone omstandigheden werden aanvaard. Zij past de door haar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State ook niet toe op haar concrete situatie. Dit betoog van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Ook door het louter op algemene wijze betogen dat zij zich bij een gedwongen terugkeer "*persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in diens persoonlijke ontwikkeling*" blijft verzoekster in gebreke aannemelijk te maken dat verweerder bij het nemen van haar beslissing niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of een concreet, als buitengewone omstandigheid ingeroepen, element op

kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld. Zij gaat er ook aan voorbij dat de thans bestreden beslissingen niet voorzien in een gedwongen verwijdering naar het herkomstland.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle gegevens die verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van haar bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in dit verband een voldoende onderzoek voerde. Verzoekster houdt ten onrechte voor als zou geen echt onderzoek hebben plaatsgevonden.

Verzoekster stelt nog dat *“[d]e bewering alsof er geen bewijzen zijn voorgelegd betreffende de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst, [...] verweester niet [ontslaat] om zelf een afdoende en grondig onderzoek te verrichten desgevallend”*. Zij geeft evenwel niet aan dat een door haar ingeroepen buitengewone omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht. Zij lijkt er ook aan voorbij te gaan dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden in beginsel op haar rust. Zij weerlegt de vaststellingen niet dat zij naliet in dit verband overtuigende argumenten naar voor te brengen en dat zij naliet minstens een begin van bewijs voor te leggen van de door haar voorgehouden onmenselijke of vernederende behandelingen of folteringen indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst voor het indienen van de aanvraag. Ook thans blijft zij op dit punt volledig in gebreke. In deze omstandigheden overtuigt zij niet dat verweerder niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd bij het nemen van de bestreden beslissingen of dat het hem toekwam verdere onderzoeken te voeren.

Nu verzoeksters aanvraag als onontvankelijk werd afgewezen, blijkt ook niet dat enig onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag zich reeds opdrong.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.2.5. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling. (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c))

Verweerder stelde vast dat verzoekster zich beperkte tot een louter algemene bewering dat artikel 3 van het EVRM in het gedrang zou komen bij een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, zonder dat in dit verband een begin van bewijs werd voorgelegd en zonder dat de algemene bewering werd toegepast op de eigen situatie. Hij stelde ook vast dat, waar verzoekster aanvoerde haar herkomstland te zijn ontvlucht omwille van geweld en onderdrukking, hiervan elk begin van bewijs ontbrak. Verzoeksters betoog dat het politieke en economische klimaat in Macedonië nog steeds niet gezond is en het er niet veilig is, werd verder evenmin aanvaard, omdat ook hier verzoekster zich beperkte tot een bewering over de algemene toestand in het herkomstland en zonder een persoonlijk bewijs te leveren dat haar fysieke integriteit in gevaar zou zijn.

Verzoekster toont niet aan dat deze motivering incorrect is. Zij weerlegt de vaststellingen niet dat zij naliet ter ondersteuning van haar aanvraag minstens een begin van bewijs voor te leggen dat zij onmenselijke of vernederde behandelingen dreigt te ondergaan in haar herkomstland. Ook thans blijft zij op dit punt volledig in gebreke. Nu elk begin van bewijs ontbrak, blijkt ook niet dat het bestuur in dit verband dan nog een verder onderzoek diende te voeren.

Op grond van een algemene verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie over de subsidiaire beschermingsstatus, kan evenmin worden vastgesteld dat in de thans voorliggende zaak verweerder door het nemen van de bestreden beslissingen een incorrecte beoordeling heeft doorgevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM of in strijd met dit verdragsartikel heeft gehandeld.

Verzoekster is ook niet ernstig waar zij thans voorhoudt dat er in haar herkomstland sprake is van willekeurig geweld en zij louter door haar aanwezigheid aldaar een ernstig risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Niet enkel liet zij volledig na zulks in haar aanvraag in te roepen, ook thans beperkt zij zich op dit punt tot een loutere bewering zonder ook maar de minste moeite te doen om argumenten en stukken ter staving van haar zwaarwichtige bewering voor te leggen. Een dergelijke handelwijze is niet ernstig.

Verzoekster houdt ook onterecht voor als zouden de bestreden beslissingen op automatische wijze zijn genomen. Zij gaat voorbij aan het onderzoek dat werd gevoerd in de eerste bestreden beslissing naar de door verzoekster in haar aanvraag ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM. Zij gaat er ook aan voorbij dat verweerder pas overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat haar aanvraag eerst was onderzocht en hierbij was vastgesteld dat verzoekster ter zake in gebreke bleef minstens een begin van bewijs naar voor te brengen. Er dient te worden aangenomen dat verzoekster in haar aanvraag reeds in de mogelijkheid was om alle nuttige elementen en stukken dienaangaande aan te brengen bij het bestuur. Zij houdt ten onrechte voor dat geen enkele beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM heeft plaatsgevonden voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen, of dat hieromtrent geen enkele motivering is voorzien. De Raad herhaalt verder dat verzoekster, waar zij niet weerlegt dat zij er niet in slaagde een begin van bewijs van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM naar voor te brengen, niet aannemelijk maakt dat het gevoerde onderzoek niet kon volstaan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451).

Verzoekster voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoekster geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

2.2.8. Verzoekster blijft ten slotte in gebreke te duiden op welke wijze verweerder door het nemen van de bestreden beslissingen het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel zou hebben miskend. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk, omdat de vereiste toelichting ontbreekt.

2.2.9. De aangevoerde middelen zijn, in al hun onderdelen en voor zover zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS